

ANGEL WERD JARENLANG MISHANDELD EN VERKRACHT DOOR HAAR OUDERS

'Voor mijn vader was ik een duivelskind. Hij móest me wel verkrachten om zo het slechte uit me te halen.' Angel van der Vecht (42) werd 25 jaar lang zwaar mishandeld door haar ouders. Vandaag worstelt ze nog altijd met haar trauma's.

'MIJN MAN IS MIJN ROTS IN DE BRANDING, MAAR SEKS MET HEM HEBBEN KAN IK NIET'

Angel is een Nederlandse, maar helaas zijn ook in ons land talloze gruwelijke verhalen van kindermisbruik bekend. Het Vlaams Meldpunt voor Misbruik, te bereiken via het telefoon-

nummer 1712, krijgt elke maand zo'n 250 oproepen. Tussen maart 2012, toen het nummer werd opgericht, en november 2012 werden er 1.996 oproepen geregistreerd. Omdat 1712 nog bekender moet worden bij het grote publiek, stelde

Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn en Volksgezondheid, vorige week een sensibiliseringscampagne voor om intrafamiliaal geweld sneller te melden. Angel kan dat initiatief alleen maar toejuichen. 'Als je vermoedt dat een

kind misbruikt wordt, dóe dan iets', zegt ze. 'Bij mij heeft het 25 jaar geduurd voor iemand zijn verantwoordelijkheid nam.'

TANDENBORSTEL

Op haar 25ste wast Angel zich

Angel werd verkracht en mishandeld door haar beide ouders. 'De schaamte was zo groot. Ik dacht alleen maar: 'Het ligt aan mij. Het is mijn schuld. Omdat ik zo slecht ben.'

nog altijd met een schuurpons en schuurmiddel onder de douche, tot haar huid bijna bloedt. De vloer poetst ze niet met een dweil, maar met een tandenborstel. Ze wist niet beter, want zo had haar vader het haar geleerd, schrijft ze in 'Het duivelskind', het boek dat ze publiceerde over haar afschuwelijke verleden. Haar vader verkracht haar ook, leent haar zelfs uit aan zijn vader, die op zijn beurt andere mannen laat betalen voor seks met zijn opgroeiende kleindochter. 'Ik heb over al die dingen heel mijn leven moeten zwijgen, maar met dit boek kan ik eindelijk spreken', zegt Angel. 'Dit is geen wraakactie op mijn ouders, maar slechts een poging om alles te verwerken.'

Weet je nog wanneer je vader je voor het eerst misbruikte?

Ik moet een jaar of vier geweest zijn. In het begin was het niet eens akelig. Mijn vader is een dominante, agressieve man, maar als hij mij misbruikte, was hij altijd heel lief, heel aardig. Als klein kind vond ik het zelfs fijn. Niet de aanrakingen, maar wel de aandacht

'Mijn moeder deed alles, echt alles wat mijn vader zei. Ja, ze had mij moeten beschermen, maar ik zie haar eerder als slachtoffer dan als dader'

die ik op dat moment van hem kreeg.

Wanneer is dat veranderd?

Toen ik ouder begon te worden, werd hij ook 's nachts agressief. In het begin noemde hij me nog zijn 'lief, klein poppetje', maar na een tijd veranderde dat en werd ik zijn 'duivelskind'. Hij verkrachtte me om een normaal, braaf kind van me te maken, zei hij. Door me te misbruiken zou hij de slechtheid uit me halen.

Gelofde je dat ook?

Ja. Als je ouders je de hele tijd vertellen dat je blond haar hebt en niemand spreekt dat tegen, dan geloof je dat. Ook al ben je misschien een brunette. Je gelooft altijd dat je ouders de waarheid vertellen.

Toen je veertien was, begon ook je moeder je seksueel te misbruiken. Toch blijf je haar verdedigen. Waarom?

Ik zie haar eerder als slachtoffer dan als dader. Zij deed alles, echt alles wat mijn vader zei. Ze was compleet afhankelijk van hem. Mijn gezond verstand weet wel dat zij mij had moeten beschermen en niet omgekeerd, maar toch ben ik het altijd voor haar blijven opnemen. Toen ik het huis uitging, kon ik ook alleen maar denken: 'En wie gaat mijn moeder nu beschermen?' Mijn vader sloeg haar immers ook en ik had altijd het idee: 'Zolang ik er ben, doet hij háár niks.' Natuurlijk vraag ik me ook af wat voor soort moeder haar kind

laat misbruiken en er zelf ook nog aan meedoet, maar daar zal ik nooit een antwoord op krijgen.

Heb je het haar ooit gevraagd?

Nee. En nu kan het niet meer, want ze is twee weken geleden op haar zeventigste overleden. De laatste keer dat ik haar heb gezien, was drie, vier jaar geleden, op de begrafenis van mijn oma. Ik heb haar dood vernomen via een anoniem berichtje op mijn internetblog.

Voel je daar iets blij?

Daar ben ik nog niet uit. Ik vind het wel heel jammer dat ik nooit met haar over het misbruik heb kunnen praten. Ergens had ik gehoopt dat mijn vader eerst zou sterven, zodat ik nog de kans had om met mijn moeder te praten.

Heb je haar vergeven?

Nee, dat is te veel gevraagd. Maar kwaad ben ik ook niet op haar. Ze blijft toch mijn moeder, aan wie ik ook goede herinneringen heb. Zij was immers ook de vrouw die met koekjes en thee zat te wachten tot ik uit school kwam.

Geldt dat ook voor je vader?

Nee, hij leeft nog, maar aan hem heb ik geen enkele goede herinnering. Ik noem hem ook nooit 'vader'. Hij is slechts mijn verwekker.

In al die jaren kwam je nogal wat mensen tegen die vermoedden wat er aan de hand was en die je wilden helpen, maar je nam niemand in vertrouwen. Waarom niet?

Ik kon dat niet. De schaamte was te groot. Ik dacht: 'Het ligt aan mij. Het is mijn schuld.' Pas in de middelbare school, toen ik seksuele voorlichting kreeg, begon ik te beseffen dat wat mijn vader deed niet kon en dat zijn handelingen bij volwassenen hoorden, niet bij kinderen. Maar nog kon ik het niet vertellen. Aan mijn begeleiders gaf ik wel toe dat ik slaag kreeg en werd opgesloten in een diepvrieskist, maar niet dat ik ook werd verkracht. Daar ben ik pas mee naar ▶

Op haar huwelijksdag in 1998. Eric heeft altijd veel begrip voor mij gehad, aldus Angel.

ANGEL

► buiten gekomen toen ik al zeventien was. Mijn klasleraar begon door te vragen en op een bepaald moment ben ik gebroken.

Was die bekentenis een opluchting?

Nee, totaal niet. Ik voelde vooral schaamte. En schuld: ik had mijn ouders verraden, terwijl ik hen had beloofd om nooit iets te vertellen. Ik miste in eerste instantie het misbruik ook, want dat was het enige wat ik kende. Er was mij ook altijd verteld dat het een noodzaak was omdat ik zo'n slecht mens was. Ik was bang, want wie ging er nu voor zorgen dat ik goed werd? Niemand.

Ook toen je al lang volwassen was, verweerde je je niet tegen je vader. Waarom niet?

Ik bevroor van angst als hij me nog maar aankeek. Op mijn 25ste heeft hij me hier, in mijn huis, in de douche, nog met een stanley mes bewerkt. En drie jaar geleden heeft hij me op straat in zijn rolstoel nog omver proberen te rijden. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik niet weg kon van hem. Toen ik net het huis uit was, belde hij me bijvoorbeeld voortdurend op om me te controleren, maar het kwam niet bij me op dat ik gewoon de telefoon kon neerleggen. Voor iemand die dat niet heeft meegemaakt, is zoiets heel moeilijk om te begrijpen. Je ziet het ook bij vrouwen die mishandeld worden door hun partner. Zij blijven ook heel vaak teruggaan naar diezelfde man. Ik had ook niemand anders hé, want hij had me altijd verboden om vrienden te maken. Ik was zo afhankelijk van hen, wilde voortdurend hun erkenning. Daarom was ik ook zo blij toen ze voor mijn achttiende verjaardag een verjaardagskaart stuurden naar het internaat waar ik toen zat.

Die kaart bleek uiteindelijk wel een gedrukte rouwkaart te zijn, die jouw dood bekendmaakte...

Ja, dat was... onwaarschijnlijk. Die kaart maakte heel erg duidelijk hoe ze over me dachten. Die psychische mishandelingen waren eigenlijk het ergste. Een klap doet

Angel werd door haar vader zelfs uitgeleend aan haar grootvader, die haar eveneens misbruikte en anderen liet betalen voor seks met zijn kleindochter.

eventjes zeer en dan is het voorbij. Bij seksueel misbruik leer je te doen alsof je er niet bij bent. Maar genegeerd worden, opgesloten worden in een diepvrieskist, het gevoel krijgen dat je niet bestaat... dat is zó ontzettend eenzaam.

Ondanks alles wat je hebt meegemaakt, geloof je toch nog in de liefde, want je bent gehuwd. Hoe moeilijk was het om weer een man te vertrouwen?

Ik zat zeker niet te wachten op een relatie. (lacht) Ik heb Eric leren kennen via een contactadvertentie. In 1998 zijn we getrouwd. Hij heeft altijd enorm veel begrip voor me gehad. Hij is mijn rots in de branding, maar een seksuele relatie hebben we niet. Dat kan ik niet.

'Mijn vader heeft nooit iets toegegeven. Hij had 'niks gedaan'. Toen hij werd verhoord, zat hij alleen maar wat te lachen'

Maar er zijn genoeg andere manieren om van elkaar te houden. Door te knuffelen en te kussen, bijvoorbeeld.

Noch je moeder, noch je vader is gestraft geweest voor wat ze je hebben aangedaan. Hoe kan dat?

Ik heb twee keer aangifte gedaan, maar daar is nooit wat van gekomen. De eerste rechercheur kende mijn ouders en het enige wat hij deed was hen samen uitnodigen voor een gesprek. Ze hebben met z'n allen een kop koffie gedronken en dat was het onderzoek dan. Uiteraard werd de zaak geseponceerd. Op mijn 25ste heb ik opnieuw klacht ingediend en dit keer werd er wel bewijs gevonden, maar een deel van de feiten was al verjaard en de rest was niet zwaar genoeg

om hen te veroordelen.

Vind je dat erg?

Ja. Niet zozeer vanwege de straf, maar wel vanwege de erkenning. Ik heb van het Schadefonds Geweldsmisdrijven een schadevergoeding van 6.000 gulden (zo'n 3.000 euro, mvd) gekregen. Een lachertje, maar dat geld interesseerde mij niet. Het was mij om dat ene zinnetje te doen: 'Het is bewezen dat u van 1974 tot 1995 het slachtoffer was van een ernstig misdrijf.' Die erkenning wilde ik. **Heeft je vader eigenlijk ooit zijn fouten toegegeven?**

Nee, nooit. Hij had niks gedaan. Toen hij verhoord werd, zat hij alleen maar wat te lachen.

Heb je je verleden al een plaats kunnen geven?

GEERT WILDERS OP DODENLIJST AL QAIDA

'VOORAL INSPIRATIE VOOR KLEINERE TERRORISTEN'

Nee. Ik heb zware psychische problemen. Mijn geest heeft op het misbruik gereageerd door te gaan dissociëren. Dat is een veiligheidsmechanisme: op het moment dat je de dingen niet meer aankan, sluiten je hersenen zich af. Dan word ik weer het kleine meisje van tijdens het misbruik. Ik ga dan rondzwerven zonder dat ik dat zelf beseft. De politie heeft me al talloze keren in nachtkledij van straat geplukt. En me uit het water of van het spoor gehaald. Ik heb dan altijd een knuffel mee en ik praat als een klein kind. De agenten moeten me dan ook letterlijk een handje geven.

Ben je daarvoor in behandeling?

Ja, ik krijg traumatherapie en nu dissociër ik al minder vaak. Maar het gebeurt nog. Ik kan niet met spanningen en emoties omgaan. Ik kan bijvoorbeeld niet boos worden. Als mijn man en ik ruzie hebben, zeg ik alleen maar: 'Nou, dat vind ik niet leuk', meer niet. Ik voel dat niet. Pas als ik snap wat emoties zijn en als ik weet hoe ik ze moet voelen, zal ik het dissociëren volgens mijn therapeute beter in de hand kunnen houden.

Denk je nog vaak aan wat er met je is gebeurd?

Niet bewust. Maar de herinneringen en de nachtmerries duiken nog dikwijls op en die kan je helaas niet controleren. Het is geen deur die je kan dichtdoen.

Geloof je nog altijd dat je een duivelskind bent?

Alleen op slechte dagen. (lacht) Het gaat op en af, maar ik ben nu wel min of meer gelukkig. Al gaat de verwerking moeizaam en in heel kleine stapjes. Maar ik heb de tijd. En ook al heb ik geen grote doelen meer, toch ben ik vast van plan om nog iets van mijn leven te maken.

INGE STIERS

INFO

'Het duivelskind', Maria Genova en Angel van der Vecht, Just Publishers,

€ 14,95, www.angelsite.nl

Geert Wilders staat bekend om zijn anti-islamdiscours.

De Nederlandse politicus Geert Wilders (PVV) staat op de vierde plaats op Al Qaida's nieuwe dodenlijst. 'Zeer beangstigend', reageerde hij zelf. Maar hoe reëel is de kans dat Al Qaida echt een aanslag op hem plant?

Volgens Nederlandse deskundigen betekent de publicatie van die dodenlijst niet meteen dat Al Qaida ook zelf tot actie zal overgaan. 'Wilders' dood heeft door de geringe impact geen prioriteit voor dergelijke terreurgroepen', stelt de Leidse hoogleraar Terrorisme en Contraterrorisme Edwin Bakker op een Nederlandse nieuwssite. 'Maar door het publiceren van zo'n lijst inspireren ze wel eenlingen, kleinere terroristen die op hun eentje handelen. Da's de laatste jaren een bewuste strategie geworden.'

Volgens Bakker is het net om die reden dat in 2010 het online magazine *Inspire* - waarin de dodenlijst verscheen - werd opgezet door Al Qaida.

BURCHT

Dat zo'n lijst wel degelijk impact kan hebben, ondervonden de Deense cartoonist Kurt Wes-

tergaard en krantenhoofdredacteur Carsten Juste. Zij belandden op die zwarte lijst - Juste staat nu zelfs op één - na de publicatie van een omstreden Mohammed-cartoon in Justes krant. Beide mannen waren hun leven niet meer zeker en moesten onderduiken. De politie kon verschillende aanslagen verwijderen. Eén keer kwam ze maar net op tijd, toen een Somaliër met een bijl de deur van Westergaard had ingeslagen. Sindsdien heeft diens woning meer weg van een verstevigde burcht, met stalen deuren, kogelwerend glas en een extra beveiligde badkamer waar hij zich in geval van nood kan opsluiten en waar ook een alarmknop is.

ANGST ZAAIEN

Zover is het bij Wilders nog niet gekomen, maar de Nederlandse politicus geniet al sinds 2006 speciale bescherming. Maar net door de terreurdreiging is het mogelijk dat Wilders

Na cartoons over de profeet Mohammed, volgde er veel protest in Nederland.

in bepaalde landen, zoals Australië, niet meer welkom is omdat ze zijn veiligheid niet kunnen garanderen. Da's voor sommigen al een vorm van terreur op zich.

'Trouwens', zegt Bakker. 'Er is natuurlijk wel een groot verschil tussen dreiging en actie. Over Salman Rushdie is sinds de publicatie van zijn 'Duivelsverzen' 24 jaar geleden ook een fatwa uitgeroepen. En hij leeft nog altijd.'

■ KAV